1962 ఎస్.సి.ఆర్ (2) 619

మధ్యప్రదేశ్ రాష్ట్రం వర్సెస్ గ్వాలియర్ షుగర్ కంపెనీ, లిమిటెడ్, మరియు ఇతరులు (మరియు కనెక్టెడ్ అప్పీల్).

(బి.పి.సిన్హా, సి.జె.ఎస్.కె.దాస్, ఎ.కె.ఎస్.ఎ. ఆర్.కె.ఆర్.ఎ.ఆర్., ఎస్.రాజగోపాల అయ్యంగార్ మరియు జె.ఆర్.మోధోల్కర్, జె.జె.)

చెరకుపై సెస్-లెవీ గత పాలకుడు-రాజ్యాంగ చెల్లుబాటు-భారత రాజ్యాంగం, ఆర్టికల్స్ 14, 265, 37

చెరకు ప్రాంతాన్ని అభివృద్ధి చేయాల్సిన అవసరం ఉన్న చక్కెర పరిశ్రమను సుస్థిర స్థితికి తీసుకురావడానికి, పూర్వపు గ్వాలియర్ సంస్థ పాలకులు 27-7-1946 నాటి ఉత్తర్వు ద్వారా ప్రతి కంపెనీ కొనుగోలు చేసిన అల్సుగర్ చెరకుపై ఒక అణా సెస్ విధించడానికి అనుమతించారు. మాజీ గ్వాలియర్ రాజ్యానికి వారసమైన మధ్యభారత్ ప్రభుత్వం సెస్ చెల్లించాలని డిమాండ్ చేసినప్పుడు, ప్రతివాది 27-7-1946 నాటి ఉత్తర్వు కేవలం కార్యనిర్వాహక ఉత్తర్వు మాత్రమేనని, భారత రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 265 ప్రకారం చట్టం కాదని, లెవీల చట్టబద్ధతను సవాలు చేస్తూ మధ్యభారత్ హైకోర్టులో పిటిషన్ దాఖలు చేశారు. అందువల్ల, జనవరి 26, 1950 తరువాత సెస్ విధించడానికి ఎటువంటి అధికారం లేదు, మరియు (2) లెవీ వివక్షాపూరితమైనది మరియు చట్టాన్ని ఉల్లంఘించింది. 14 సెస్ పై ప్రతివాదిని బాధ్యులను చేసినప్పుడు రాష్ట్రంలోని ఇతర చక్కెర కర్మాగారాలు అమలు చేయబడ్డాయి. మొట్టమొదట సెస్ విధించిన సమయంలో గ్వాలియర్ రాష్ట్రంలో ప్రతివాదికి తప్ప చక్కెర కర్మాగారం లేదని కనుగొన్నారు.

(1) భారత రాజ్య పాలకుడు ఒక సంపూర్ణ అరాచకవాది అని, అందులో ఏ విధంగానూ వ్యవహరించడానికి రాజ్యాంగ పరిమితి లేదని, ఆయన సర్వోన్నత న్యాయాధికారి, సర్వోన్నత న్యాయవ్యవస్థ, కార్యనిర్వాహక అధిపతి అని భావించారు.ఫలితంగా గ్వాలియర్ రాజ్య పాలకుడు జారీ చేసిన 27-7-1946 నాటి ఉత్తర్వు ఆయన చేత చట్టబద్ధం చేయబడింది మరియు భారత రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 372 ప్రకారం ప్రస్తుతం ఉన్న చట్టంగా మారింది. అందువల్ల సెస్ విధించడం ఆర్టికల్ 265 యొక్క అర్థంలో చట్టం యొక్క అధికారం ద్వారా చేయబడింది;

మాధవరావు ఫాల్కే వి. మధ్యభారత్ రాష్ట్రం, [1961] 1.సి.సి.ఆర్. 957 తరువాత వచ్చింది.

(2) సెస్ విధించడం ఆర్టికల్ 14ను ఉల్లంఘించలేదు, ఎందుకంటే (ఎ) వస్తువు నిర్దిష్ట ప్రాంతంలో చెరకు అభివృద్ధి మరియు చారిత్రక కారకాల ఆధారంగా భౌగోళిక వర్గీకరణ అనుమతించదగిన వర్గీకరణ పద్ధతి, మరియు (బి) ఒక వ్యక్తి మరియు వ్యక్తి మధ్య వ్యత్యాసాన్ని ఉద్దేశపూర్వకంగా విధించే ఉద్దేశ్యంతో విధించినట్లు తేలితే తప్ప పన్నును వివక్షాపూరితమైనదిగా కొట్టివేయలేము; ప్రత్యేకించి, సెస్ విధించాలని మొట్టమొదట కోరినప్పుడు, రాష్ట్రంలో మరే ఇతర చక్కెర కర్మాగారం లేదు.

సివిల్ అప్పీలేట్ పరిధి: 1957 సివిల్ అప్పీళ్ల సంఖ్యలు 98 మరియు 99.

1953 నాటి సివిల్ మిస్క్ కేసు నెం.9లో మధ్యప్రదేశ్ హైకోర్టు 1954 ఆగస్టు 31న ఇచ్చిన తీర్పు, ఉత్తర్వుల నుంచి అప్పీళ్లు

ఆర్.గణపతి అయ్యర్, డి.గుప్తాలు 1957 సి.A.No.98లో అప్పీలుదారుగా, 1957 సి.ఎ.నెం.99లో ప్రతివాదులుగా ఉన్నారు.

ఎస్.కె.కపూర్, నౌనిత్ లాల్ లు 1957 నాటి సి.కె.A.No 98లో, 1957 సి.కె.నెం.99లో పిటిషనర్ గా ఉన్నారు.

1960. నవంబర్ 30. ఈ మేరకు హైకోర్టు తీర్పు వెలువరించింది. ముధోల్కర్, జె.- ఇవి మధ్యభారత్ పూర్వపు హైకోర్టు ఇచ్చిన రెండు తీర్పుల క్రాస్ అప్పీళ్లు. 1957 నాటి సీఏ 98లో ప్రతివాదులుగా ఉన్న గ్వాలియర్ షుగర్ కంపెనీ లిమిటెడ్ దాఖలు చేసిన రిట్ పిటిషన్ లో ప్రతివాదులు కొనుగోలు చేసిన సెస్ విధింపు చెల్లుబాటును సవాలు చేశారు. సెస్ చెల్లుబాటును సవాలు చేసే కారణాలు రెండు. అందువల్ల మొదటి కారణం ఇది ఏ చట్టం కింద విధించబడలేదు మరియు అందువల్ల ఇది దాని పట్ల వివక్షాపూరితమైనది.

ఈ వాదనలను అర్థం చేసుకోవడానికి కొన్ని వాస్తవాలను గుర్తించడం అవసరం. 1940 లో గ్వాలియర్ స్టేట్ ప్రభుత్వం మరియు సర్ హోమీ మెహతా మరియు ఇతరుల మధ్య కుదిరిన

ఒప్పందం ప్రకారం డాబ్రా వద్ద చక్కెర కర్మాగారాన్ని స్థాపించారు. ఆ ఫ్యాక్టరీ పేరు ది గ్వాలియర్ షుగర్ కో, లిమిటెడ్. జూన్ 20, 1946 న గ్వాలియర్ సంస్థాన పాలకుడు మహారాజా సింధియా "యునైటెడ్ ప్రావిన్సులు లేదా బీహార్ రాష్ట్రాలపై చెరకు సెస్ విధించడానికి మరియు ప్రభుత్వానికి మరియు కర్మాగారానికి మధ్య ఉన్న ఒప్పందం యొక్క నిబంధనలకు లోబడి చక్కెర ధరలను నిర్ణయించడానికి సిఫారసు చేయడానికి" ఒక కమిటీని ఏర్పాటు చేసింది. కమిటీ నివేదికను 1946 జూలై 23న ఛైర్మన్ మహారాజాకు సమర్పించారు. పరిశ్రమను సుస్థిరమైన స్థితికి తీసుకురావాలంటే చెరకు ప్రాంతాన్ని అభివృద్ధి చేసి అతి తక్కువ సమయంలో దిగుబడులు సాధించడం చాలా అవసరమని కమిటీ తన నివేదికలో పేర్కొంది. ఇందుకోసం కర్మాగారం కొనుగోలు చేసిన అన్ని చెరకుపై ఒక అణా చొప్పున జరిమానా విధించాలని కమిటీ సిఫార్సు చేసింది. ఈ నివేదిక అడుగున మహారాజు ఈ క్రింది ఆమోదాన్ని చేసాడు "గుజారీష్, జె.ఎం. సింధియా, 27-7-46". ఏకేన్ డెవలప్ మెంట్ బోర్డు ఏర్పాటుకు కూడా కమిటీ సిఫార్సు చేసిన విషయం తెలిసిందే. ఈ సిఫారసును పాలకుడు కూడా ఆమోదించాడు. 1946 ఆగస్టు 26న గ్వాలియర్ ప్రభుత్వ ఆర్థిక సలహాదారు ప్రతివాద కర్మాగారం మేనేజరుకు ఒక లేఖ రాశారు. సెస్ విధించిన రెండో ప్రాతిపదికపై దీనికి కొంత సారూప్యత ఉంటుంది కాబట్టి ఆ లేఖలోని పాఠాన్ని పునఃసమీక్షించడానికి ఇది ఉపయోగపడుతుంది. ఆ ఉత్తరం ఇలా నడుస్తుంది.

"డియర్ సర్,

గ్వాలియర్ షుగర్ కంపెనీ లిమిటెడ్ ను పటిష్టమైన, స్థిరమైన ప్రాతిపదికన ఉంచడానికి హర్సిపూర్ ప్రాంతంలో చెరకు విస్తీర్ణం మరియు చెరకు దిగుబడిని విస్తరించే ఉద్దేశ్యంతో, గ్వాలియర్ ప్రభుత్వం మీ కర్మాగారం కొనుగోలు చేసే ఆల్సుగార్కేన్ పై ఒక అణా చెరకు సెస్ విధించాలని నిర్ణయించింది. రానున్న చెరకు క్రషింగ్ సీజన్ నుంచి ఈసెస్ కార్యకలాపాలు ప్రారంభం కానున్నాయి.

ఈ సెస్ ద్వారా వచ్చిన మొత్తాన్ని హర్సీ ప్రాంతంలో చెరకు అభివృద్ధి పనులకు కేటాయించారు, దీని కోసం ఏర్పాటు చేసిన చెరకు అభివృద్ధి బోర్డు దీనిని చేపట్టనుంది.

సాధ్యమైనంత త్వరగా చేపట్టాలని ప్రతిపాదించిన ఈ అభివృద్ధి పనులకు మీ సహకారాన్ని చెరకు అభివృద్ధి బోర్డు ఆశిస్తోంది.

నిజాయితీగా మీది సెక్రెటరీ,

చెరకు అభివృద్ధి బోర్డు.

ప్రతివాద కర్మాగారం ఈ లెవీని వ్యతిరేకించింది. మధ్యభారత్ రాష్ట్రం ఏర్పడిన తర్వాత సెస్ విధించడాన్ని వ్యతిరేకిస్తూ ప్రతివాది మాధ్యమిక భారత్ ప్రభుత్వానికి వినతిపత్రం సమర్పించారు. అయితే ఆ ప్రతిపాదనను తిరస్కరించారు. అప్పుడు వారు 1946 నుంచి 1948 వరకు రూ.1,17,712-8-2 చెల్లించారు. 1949 నుంచి 1951 వరకు రూ.2,79,632-14-9 మొత్తాన్ని ఇవ్వాలని మధ్యభారత్ ప్రభుత్వం అక్కడి నుంచి డిమాండ్ చేసింది. పైన పేర్కొన్న రెండు కారణాలతో ప్రతివాదులు ఈ డిమాండ్ ను సవాలు చేస్తూ డిమాండ్ ను కొట్టివేయాలని మధ్యప్రదేశ్ హైకోర్టు ముందు పిటిషన్ దాఖలు చేశారు. ఈ పిటిషన్ ను పూర్వపు గ్వాలియర్ సంస్థానానికి వారసమైన మధ్యభారత్ రాష్ట్రం తరఫున వ్యతిరేకించారు. 1950 జనవరి 26 తర్వాత ప్రతివాదుల నుంచి రావాల్సిన సెస్ ను వసూలు చేసే అధికారం మధ్యభారత్ రాష్ట్రానికి లేదని పేర్కొంటూ హైకోర్టు ఈ పిటిషన్ ను విచారణకు స్వీకరించింది. 1950 జనవరి 26కు ముందు సెస్ వసూలు చేసుకునే హక్కు రాష్ట్రానికి ఉందని ప్రతివాది సంస్థ తరఫున హైకోర్టులో అంగీకరించిన విషయం తెలిసిందే. అయితే, 1950 జనవరి 26కు ముందు కాలానికి సంబంధించి కూడా సెస్ కు సంబంధించి కూడా తమకు న్యాయం చేయాలని కోరుతూ ప్రతివాదులు హైకోర్టులో రివ్యూ పిటిషన్ దాఖలు చేశారు. అలాంటి పిటిషన్ ఏదీ లేదనే కారణంతో హైకోర్టు రివ్యూ పిటిషన్ ను కొట్టివేసింది. 1957 నాటి సీఏ నంబరు 99లో హైకోర్టు అభిప్రాయాన్ని సవాలు చేస్తూ పిటిషన్లు దాఖలయ్యాయి. రాష్ట్రాల పునర్విభజన చట్టం 1956 అమల్లోకి వచ్చిన తర్వాత మధ్యప్రదేశ్ రాష్ట్రాన్ని మధ్యభారత్ రాష్ట్రంగా మార్చి రెండు అప్పీళ్లలో పిటిషనర్లుగా, ప్రతివాదులుగా చూపించారు.

గ్వాలియర్ దర్బార్ 1946 జూలై 27 నాటి ఉత్తర్వు కేవలం అనుబంధ ఉత్తర్వు మాత్రమేనని, రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 265 ప్రకారం చట్టం కాదని, అందువల్ల 1950 జనవరి 26 తర్వాత సెస్

విధించే అధికారం లేదని పేర్కొంటూ హైకోర్టు సెస్ ను కొట్టివేసింది. మాధవరావు ఫాల్కే వర్సెస్ ఈ కోర్టు ఇచ్చిన తీర్పు ఈ అంశాన్ని కవర్ చేస్తుంది. 1960 అక్టోబరు 3న మధ్యభారత్ రాష్ట్రం, మరొకటి (1) రాష్ట్రాలు నిర్ణయించాయి. గజేంద్రగడ్కర్ వెలువరించిన ఈ తీర్పు సందర్భంగా జె.ఈ విధంగా పేర్కొన్నారు:

> సర్ మధ్యారావు క్రమక్రమంగా ప్రజలను రాష్ట్ర ప్రభుత్వంతో అనుసంధానం చేయడానికి చర్యలు తీసుకుంటున్నప్పటికీ, ఆ లక్ష్యంతోనే ప్రజాస్వామిక పాలనకు అనుగుణంగా సంస్థలను స్థాపించినప్పటికీ, సార్వభౌముడిగా తన అధికారాలన్నీ తన వద్దే ఉంచుకున్నారని, ఏ సంస్థకు అనుకూలంగా తన అధికారాలను అప్పగించలేదని గమనించవచ్చు. మరో మాటలో చెప్పాలంటే, ఈ సంస్థలను సృష్టించినప్పటికీ, మహారాజా ఒక సంపూర్ణ చక్రవర్తిగా కొనసాగాడు, వీరికి శాసనసభ, కార్యనిర్వాహక మరియు న్యాయవ్యవస్థ యొక్క అత్యున్నత అధికారాలు ఇవ్వబడ్డాయి. "అటువంటి సంపూర్ణ చక్రవర్తి జారీ చేసే ఉత్తర్వులు చట్టం లేదా నియంత్రణకు సమానంగా ఉన్నాయా, లేదా అవి కేవలం పరిపాలనా ఉత్తర్వులుగా ఉన్నాయా అనే ప్రశ్నతో వ్యవహరించేటప్పుడు, కార్యనిర్వాహక ఉత్తర్వులు మరియు శాసన ఆజ్ఞల మధ్య వ్యత్యాసం కేవలం విద్యాపరమైనదని గుర్తుంచుకోవడం ముఖ్యం, ఇక్కడ పాలకుడు అన్ని అధికారాలకు మూలం. పాలకుడు తనకు నచ్చిన హోదాలో వ్యవహరించే అధికారానికి రాజ్యాంగపరమైన పరిమితి లేదు. ఆయన సర్వోన్నత శాసన సభ, అత్యున్నత న్యాయవ్యవస్థ మరియు కార్యనిర్వాహక వ్యవస్థ యొక్క అత్యున్నత అధిపతిగా ఉంటారు, మరియు అతని అన్ని ఉత్తర్వులు, ఎప్పుడైనా జారీ చేయబడినా, చట్ట శక్తిని కలిగి ఉంటాయి మరియు పౌరుల హక్కులతో సహా రాజ్య వ్యవహారాలను పరిపాలిస్తాయి మరియు నియంత్రిస్తాయి.
>
> చట్టబలం ఉన్న భారత రాజ్యంలో ఒక సంపూర్ణ చక్రవర్తి జారీ చేసే ఉత్తర్వు రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 372 కింద ఉన్న చట్టానికి సమానమని స్పష్టం చేసింది.

కర్మాగారం క్రషింగ్ చేసిన చెరకుపై సెస్ విధించాలని కమిటీ చేసిన సిఫార్సును మహారాజా ఆమోదించడం చట్టవిరుద్ధమని ఈ పరిశీలనలను బట్టి స్పష్టమవుతుంది, అయితే ఆ ఆమోదం ఎంత అనధికారికంగా కనిపించినా. ఇది అప్పటి మహారాజా చేత అమలు చేయబడిన చట్టం కాబట్టి, రాజ్యాంగం అమల్లోకి రావడంతో, ఇది ఆర్టికల్ 372 కింద ఉన్న చట్టంగా మారింది మరియు తద్వారా ఇది ఆర్ట్ అవసరాలను తీర్చింది. రాజ్యాంగంలోని 265వ అధికరణ .

హైకోర్టుతో విభేదించిన మేము చట్టం యొక్క అధికారం ద్వారా ఈ శిక్ష విధించబడిందని భావిస్తున్నాము.

రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 14లో పొందుపరిచిన సమాన రక్షణ హామీని ఇది ఉల్లంఘిస్తుందా అనేది ఆలోచించాల్సి ఉంది. హైకోర్టు ముందు లిమిటెడ్ ను కోరింది మరియు మా ముందు కోరిన విషయం ఏమిటంటే, ఇది ప్రస్తుత మధ్యప్రదేశ్ రాష్ట్రంలోని చక్కెర కర్మాగారం మాత్రమే, ఇది సెస్ చెల్లించడానికి బాధ్యత వహిస్తుంది, అయితే ఇతర చక్కెర కర్మాగారాలకు దాని నుండి మినహాయింపు ఉంది. ఫలితంగా ఇతర చక్కెర కర్మాగారాలు ఈ సెస్ చెల్లించాల్సిన అవసరం లేదని, అందువల్ల చక్కెర తయారీ, మార్కెటింగ్ వ్యాపారాన్ని కొనసాగించే విషయంలో వారికంటే మెరుగ్గా ఉన్నాయని, అందువల్ల ఆ విషయంలో వారి పట్ల వివక్ష చూపుతున్నారని పేర్కొన్నారు. అయితే మధ్యప్రదేశ్ రాష్ట్రం ఏర్పడిన తర్వాత కూడా దీన్ని వివక్షగా పరిగణించలేమని మనకు అనిపిస్తోంది. దీనికి కారణం ఈ సెస్ విధించడానికి చారిత్రక నేపథ్యం నుంచి వ్యత్యాసం తలెత్తడమే. ఎం.కె. ప్రీతి రాజ్జీ వర్సెస్ కేసులో ఈ కోర్టు ఇటీవల తీర్పు వెలువరించింది. కొన్ని చారిత్రాత్మక అంశాల ఆధారంగా భౌగోళిక వర్గీకరణ అనుమతించదగిన వర్గీకరణ అని 1960 నవంబరు 2 న రాజస్థాన్ అండ్ ఓర్స్ (1) నిర్ణయించింది. మన దృష్టిలో, ఆ నిర్ణయం వెనుక ఉన్న సూత్రం ప్రస్తుత కేసుకు కూడా వర్తిస్తుంది. ఈ నిర్ణయం దృష్ట్యా, ప్రతివాదుల తరఫు న్యాయవాది శ్రీ కపూర్ తన వాదనను కొంత భిన్నమైన ప్రాతిపదికపై ఉంచడానికి ప్రయత్నించారు. 1946 జూన్ 27 నాటి ఉత్తర్వుల ప్రకారం ప్రతివాదులు మాత్రమే సెస్ చెల్లించాలని, గ్వాలియర్ లోని మరే ఇతర కర్మాగారంపైనా సెస్ విధించలేదని పేర్కొంది. అయితే, ఆ సమయంలో గ్వాలియర్ స్టేట్ లో మరే ఇతర చక్కెర కర్మాగారం ఉనికిలో లేదని తెలుస్తోంది. ప్రతిస్పందక కర్మాగారం మొదట స్థాపించబడింది మరియు పూర్వం

గ్వాలియర్ రాష్ట్రాన్ని ఏర్పరచిన ఈ ప్రాంతంలో ఇప్పటికీ మనకు తెలిసిన ఏకైక చక్కెర కర్మాగారం. గ్వాలియర్ షుగర్ కంపెనీ లిమిటెడ్ నిర్వహణను ఉద్దేశించి గ్వాలియర్ ప్రభుత్వ ఆర్థిక సలహాదారు రాసిన లేఖను మేము ఇప్పటికే ఉటంకించాము. ఆ లేఖను బట్టి ఈ సెస్సు ఒక నిర్దిష్ట ప్రయోజనం కోసం విధించబడిందని, అది హర్సీ ఆధీనంలోని ప్రాంతంలో చెరకు విస్తీర్ణాన్ని విస్తరించడానికి, తద్వారా గ్వాలియర్ షుగర్ కంపెనీ, లిమిటెడ్, అంటే, స్థిరమైన కర్మాగారాన్ని పటిష్టమైన మరియు స్థిరమైన ప్రాతిపదికన ఉంచడానికి విధించినట్లు కనిపిస్తుంది. కాబట్టి కర్మాగారం పట్ల వివక్ష చూపడానికి బదులుగా, సెస్ యొక్క మొత్తం ఉద్దేశ్యం కర్మాగారం యొక్క ప్రయోజనం కోసం మరియు ఆ సమయంలో శైశవదశలో ఉన్న రాష్ట్రంలో చక్కెర పరిశ్రమ ప్రయోజనాల కోసం ఏదో ఒకటి చేయడమే అని స్పష్టమవుతుంది. పన్నుల విషయంలో శాసనసభకు విస్తృతమైన విచక్షణాధికారం ఉంటుందనే విషయాన్ని పక్కన పెడితే, ఒక వ్యక్తికి, వ్యక్తికి మధ్య లేదా జాతి, మతం, మతం, భాష లేదా ఇతర కారణాల ఆధారంగా ఒక వ్యక్తి మరియు వ్యక్తి మధ్య వ్యత్యాసాన్ని గుర్తించే ఉద్దేశ్యంతో పన్ను విధించబడిందని కోర్టు గుర్తించనంత వరకు పన్నును విచక్షణారహితంగా కొట్టివేయలేమని గుర్తుంచుకోవాలి. 1946లో గ్వాలియర్ రాష్ట్రంలో మరే ఇతర చక్కెర కర్మాగారం లేనప్పుడు ఇలాంటివి చేసే ప్రసక్తే లేదు. అందువలన చట్టం చేసినప్పుడు చట్టంలో మంచిదే మరియు ఆర్టికల్ 13 ప్రకారం అది చట్టాన్ని ఉల్లంఘిస్తుందనే కారణంతో రాజ్యాంగం అమల్లోకి వచ్చిన కారణంగా చెల్లుబాటు కాలేదు. 14. కాబట్టి సెస్ చెల్లుబాటును సవాలు చేసే రెండు కారణాలు సరైనవి కావని, సెస్ పూర్తిగా చెల్లుబాటు అవుతుందని మా అభిప్రాయం. అందువల్ల ప్రతివాది కర్మాగారం నుంచి ఆ సెస్ ను రాబట్టుకునే అధికారం మధ్యప్రదేశ్ రాష్ట్రానికి ఉంటుంది. 1957 నాటి సి.ఎ. నెంబరు 98లో మనం తీసుకున్న అభిప్రాయాన్ని బట్టి, 1957 సి.ఎ. నెంబరు 99లో ఈ విషయాన్ని పరిగణనలోకి తీసుకోవాల్సి ఉంది.

అందుకనుగుణంగా రాష్ట్ర ప్రభుత్వ అప్పీలును అనుమతిస్తూ, ప్రతివాదుల వాదనను తోసిపుచ్చుతున్నాం. అప్పీలుకు అయ్యే ఖర్చును ప్రతివాదులు ఐఎన్ సి భరిస్తారు. ఎ. నెం. 98 ఆఫ్ 1957.

రెండు అప్పీళ్లపై ఒకేసారి వాదనలు జరిగినందున ఒకే రకమైన విచారణ రుసుము ఉంటుంది.

అప్పీల్ నెంబరు 98కు అనుమతి ఉంది.

అప్పీల్ నెం.99 కొట్టివేత.